

Jeg maa maaske benytte Lejligheden til at henlede Opmærksomheden paa, at der er blevet sagt og skrevet, at Udstedelsen af 1- og de forventede 2-Krone-Sedler formentlig vil give Nationalbanken en stor Avance, idet mange selv vil beholde Sedlerne eller forære Slægtninge dem til Erindring o. s. v. Hvor stort et Beløb det vil komme til at dreje sig om, ved jeg ikke, men under alle Omstændigheder forekommer det mig, at Nationalbanken, der ligesom de øvrige Banker er taget ret godt under Armene under denne Situation, meget vel kunde lade en Del af det Beløb, den formentlig vil indtjene paa denne Maade, gaa til de arbejdsløse eller til den Indsamling, der nu er sat i Gang. Hvor stort et Beløb det kan komme til at dreje sig om, er der ingen, der er i Stand til at sige, men under alle Omstændigheder var det vel værd at tage denne Sag op til Overvejelse, og Nationalbanken kan jo selv tage denne Henstilling til Følge, naar den nu har været fremsat i Rigsdagen.

Et andet Spørgsmaal er af mere vidtrækkende Betydning. Det vil vistnok være paa sin Plads at opfordre Regeringen til overfor Bankerne at gøre sin Indflydelse gældende, saa at Bankerne i højere Grad, end det skal være Tilfældet nu, blev villige til paa rimelige Betingelser at yde Laan til Forretningsbrug og til Prioritering. Det er sagt mig, at adskillige Banker helt nægter at yde nye Laan eller stiller meget strenge Betingelser for de Laan, de yder. Det er jo Meningen med disse Love, at vi skal søge at holde Erhvervslivet oppe, og det forekommer mig da ikke rimeligt, at Bankerne lønner den Maade, hvorpaa Rigsdagen saavel ved denne Lejlighed som for adskillige Aar siden, da Forholdene var ret uheldige, har taget dem under Armene, med at være mere afvisende overfor Forretningsfolk med Hensyn til Laan end nødvendigt.

Ved samme Lejlighed kunde jeg ønske at gøre en Bemærkning om Nationalbankens Diskonto — jeg husker ikke i Øjeblikket, om det er den højtærede Finansminister eller Justitsminister, der har Indflydelse paa dette Forhold. Diskontoen her er lige saa høj som eller højere end i de fleste krigsførende Lande, og den er højere end i vore nordlige Nabolande, idet den i Øjeblikket er 6 pCt. og i Stockholm 5½ pCt. Jeg henstiller til den højtærede Minister at søge at faa udvirket en Nedsættelse.

Povlsen: Jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale de foreliggende Lovforslag til uforandret Vedtagelse.

Schovelin: Med Hensyn til det lille vestindiske Lovforslag vil jeg for min Gruppes Vedkommende anbefale, at det vedtages. Jeg synes, at man derovre har handlet overordentlig resolut og forstandigt. Kun kunde jeg lide at faa en Oplysning af den højtærede Finansminister, hvis han er i Stand til at give den. Det omtales i Bilagene, at den vestindiske Bank paa en af de kritiske Dage telegraferede til københavnske Banker og bad om at overføre for Bankens Regning til en af New Yorks største Banker visse Beløb i Dollars. Dette var ogsaa i og for sig den naturlige Maade at ordne Sagen paa, idet Forbindelsen mellem Vestindien og de Forenede Stater er saa afgørende for hele Øernes økonomiske Liv, at hvis man havde haft en Konto i den vedkommende amerikanske Bank at trække paa, vilde man maaske endog have kunnet undgaa det foreliggende Lovforslag. Saa vidt man kan se, i alt Fald ved den flygtige Gennemlæsning, som den korte Tid, der har været til Raadighed, har tilladt, har imidlertid de københavnske Banker ikke stillet disse Penge til Raadighed. Jeg vil derfor spørge den højtærede Finansminister, hvad Grunden dertil har været, for saa vidt den er ham bekendt.

Med Hensyn til det andet Lovforslag ønsker jeg at gøre nogle Bemærkninger. Da Loven af 2. August blev vedtaget, var det i og for sig et Skridt, som ikke var uden Betænkelse. Ganske vist stoppede man i de krigsførende Magters Lande Sedlers Indløselighed med Guld, men Danmark var ikke en krigsførende Magt. Imidlertid var Nationalbankens Guldbeholdning af en kritisk ringe Størrelse, og det viste sig nu, paa den grelleste Maade kan jeg sige, hvor skæbnesvangert det var, at Nationalbanken havde ført en saa lidet forsynlig Guldpolitik, i stærk Modsætning til det nærliggende Forbillede, den i saa Henseende havde i den tyske Rigsbank. Som Følge deraf var Loven af 2. August vel nok en tvingende Nødvendighed, mindre paa Grund af den officielle Motivering: at der skete *run* paa Nationalbanken, for at nogle Mennesker kunde faa noget Guld, thi den Fare er ikke betydelig — det viser sig altid, som det ogsaa allerede har vist sig i Tyskland, at saaledes udtaget Guld vender forholdsvis hurtigt tilbage til Banken —, end fordi,